

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 460

гр. Враца, 21.09.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, Ш-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Д. Досов

Членове: Росица Ив. Маркова
Камелия Пл. Колева

като разглежда докладваното от Камелия Пл. Колева Въззивно частно гражданско дело № 20221400500373 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 и сл. във връзка с чл. 248, ал. 3 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по частна жалба, подадена от „Скуба България“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление с. ***, представлявано от управителя А. А. С., чрез адв. А. А., срещу определение № 1001 от 02.07.2022 г., постановено по гр.д. № 4504/2021 г. по описа на Районен съд – Враца.

С обжалваното определение на основание чл. 248 ГПК е **изменено** решение № 291 от 19.05.2022 г., постановено по гр.д. № 4504/2021 г. по описа на същия съд **в частта за разноските, като вместо посоченото в решението „Н.-Транс“ ЕООД да заплати на жалбоподателя сумата от 740,60 лева държавна такса и сумата от 553,79 лева за внесено адвокатско възнаграждение с ДДС, направени по ч.гр.д. № 3622/2021 г. по описа на същия съд, както и сумата 740,60 лева за държавна такса и сумата от 1107,58 лева за внесено адвокатско възнаграждение с ДДС – направени по гр.д. № 4504/2021 г. на Районен съд – Враца, следва да се чете**, че осъжда „Н.-Транс“ ЕООД да заплати на жалбоподателя сумата от 261,99 лева държавна такса, сумата от 553,79 лева за внесено адвокатско възнаграждение с ДДС, направени по ч.гр.д. № 3622/2021 г. по описа на същия съд, както и сумата 261,99 лева за държавна такса и сумата от 1107,58 лева за внесено адвокатско възнаграждение с ДДС – направени по гр.д. № 4504/2021 г. на Районен съд – Враца.

Определението се оспорва като неправилно, необосновано и постановено в противоречие с материалния, процесуалния закон и съдебната практика. В жалбата се заявява, че с молба от 13.06.2022 г. дружеството-жалбоподател е поискало от районния съд да измени решението си в частта за разноските, като увеличи присъдените в негова полза

разноски от 553,79 лева на 1848,00 лева с включено ДДС, направени по ч.гр.д. № 3622/2021 г. на Районен съд – Враца, както и да увеличи разноските, направени в исковото производство пред този съд по гр.д. № 4504/2021 г. от 1107,58 лева на 3384,00 лева. Обяснява се, че молба за изменение на решението на районния съд в частта за разноските е била подадена и от „Н. Транс“ ЕООД, като се е искало да се намалят присъдените на жалбоподателя разноски за държавната такса в заповедното и исковото производство съответно по ч.гр.д. 3622/2021 г и гр.д. № 4504/2021 г. на по 261,99 лева, вместо присъдените суми от по 740,60 лева. Сочи се, че молбата за изменение, подадена от „Н. Транс“ ЕООД е била изпратена и получена от дружеството-жалбоподател на 04.07.2022 г., като преди то да подаде своя отговор, съдът вече се бил произнесъл с определението, чиято частична отмяна се иска, считайки подадената от жалбоподателя молба за изменение като писмен отговор по молбата за изменение на решението в частта за разноските на насрещната страна. При този довод жалбоподателят счита, че съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила /нарушение на принципа на състезателност по чл. 8 ГПК/, с което е засегнало права и интересите му. Жалбоподателят оспорва определението като неправилно с аргумента, че, противно на разбирането на районния съд, са налице двадесет и седем обективно кумулативно съединени иска, произтичащи от множество неформални договори за покупко-продажба на стоки между страните, което било изрично отразено в исковата молба, като общият размер на паричното вземане бил разбит по фактури. Релевира се, че нито в исковата молба, нито в отговора на исковата молба, нито в хода на процеса на наведени и доказани твърдения за съществуването на един договор между страните, от който да произтичат претендираните пред районния съд суми, поради което се заключава, че крайният извод на районния съд за определяне на държавната такса е неправилен. В жалбата се съдържа подробно изчисление на държавната такса, дължима за заповедното и исковото производство съобразно цената на всеки отделен иск, чрез посочване поотделно цената на всеки иск, като се прави заключение, че общата сума на дължимата държавна такса в заповедното и исковото производство възлиза на 740,60 лева, каквато сума се претендира да се плати от насрещната страна. Твърда се, че поради наличието на множество обективно кумулативно съединени иска и дължимост поотделно на държавна такса по всеки един от тях, се дължи адвокатско възнаграждение, изчислено по същия начин /поотделно за всеки иск/ и при съобразяване на минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в който случай дължимият размер на адвокатското възнаграждение за исковото и заповедното възлизал на по 8100,00 лева без ДДС /27*300,00 лева/, а при съобразяване на чл. 7, ал. 7 от тази наредба дължимото адвокатско възнаграждение следва да се редуцира на половината от този размер, т.е. на 4050,00 лева, като се добави дължимото ДДС с оглед регистрацията на адвокатското дружество по ЗДДС. При тези съображения се излага довод, че размера на присъденото адвокатско възнаграждение е под минималния в Наредбата. Като довод за неправилност на обжалвания съдебен акт се изтъква недопустимост да бъдат изменени разноските, присъдени в заповедното производство със заповедта за изпълнение, доколкото те подлежат на обжалване в самостоятелно производство, каквото не било реализирано. Според

жалбоподателя разноси му се дължат, тъй като именно поведението на насрещната страна – неплащането на задълженията □, е дало повод да търси правата си по съдебен ред, като в хода на съдебния процес била заплатена само част от търсената в общ размер сума, след което плащания не били извършвани, въпреки направеното признание на задължението по основание и размер пред съда. В подкрепа на доводите за определяне размера на държавна такса и адвокатско възнаграждение съобразно всеки един от обективно кумулативно съединени иска, жалбоподателят се позовава и цитира съдебна практика.

В заключение, иска се отмяна на посоченото по-горе определение и постановяване на ново, с което да бъде изменено решение № 291 от 19.05.2022 г., постановено по гр.д. № 4504/2021 г. по описа на Районен съд - Враца в частта за разноските, като се увеличат присъдените в полза на дружеството-жалбоподател „Скуба България“ ЕООД разноси, направени в заповедното производство по ч.гр.д. № 3622/2021 г по описа на същия съд, за държавна такса от 261,99 лева на 740,60 лева и за адвокатско възнаграждение от 553,79 лева на 1848,00 лева с ДДС, както и да се увеличат разноските, направени в исковото производство по гр.д. № 4504/2021 г по описа на същия съд, за държавна такса от 261,99 лева на 740,60 лева и за адвокатско възнаграждение от 1107,58 лева на 3384,00 лева.

Частната жалба е връчена на насрещното дружество - „Н.-Транс“ ЕООД, от което в срок и чрез адв. П. Иванова е постъпил писмен отговор, с който жалбата се оспорва като неоснователна. Изложени са доводи, че атакуваното определение е правилно, тъй като е несъмнено установено, че между страните по делото са налице трайни търговски отношения, които се основавали на неформални договори за доставка на стоки. Заявява се, че при наличието на установени трайни търговски отношения, изводът на районния съд, че е налице един иск, е правилен и подробно мотивиран. В отговора е направено позоваване, че в случая приложение намира чл. 72 ГПК, който постановява, че се дължи една държавна такса върху защитавания интерес при предявени с една искова молба няколко иска. Цитира се съдебна практика, обобщеният извод от която се свежда до неприлагане на чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, в хипотеза, когато по делото се претендира едно благо, независимо от основанията, от които това благо се извежда и независимо от лицата, които го претендират или от които това благо се претендира при наличие на общност на основанията.

При тези доводи се моли частната жалба да бъде оставена без уважение.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите, изложени в частната жалба и писмения отговор по нея, и доказателствата по дело, намира за установено от фактическа страна следното:

Съдебното производство пред Районен съд – Враца е образувано по искова молба на „Скуба България“ ЕООД срещу „Н.-Транс“ ЕООД с искане да бъде признато за установено, че последното дружество дължи на ищеца сумата 13 099,40 лева – главница, представляваща продажната цена с начислен ДДС на доставени стоки, за които са издадени следните фактури: № 115770/18.02.2021 г., № 80006374/19.02.2021 г., № 40028940/20.02.2021 г., №

115854/23.02.2021 г., № 40029021/27.02.2021 г., № 40029023/27.02.2018 г., № 50041492/27.02.2018 г., № 115974/01.03.2021 г., № 40029037/01.03.2021 г., № 50041521/01.03.2021 г., № 80006536/01.03.2021 г., № 116019/04.03.2021 г., № 40029075/04.03.2021 г., № 40029076/04.03.2021 г., № 40029078/04.03.2021 г., № 50041557/04.03.2021 г., № 40029106/08.03.2021 г., №116162/10.03.2021 г., № 116217/12.03.2021 г., № 80006730/16.03.2021 г., №116286/17.03.2021 г., № 30036819/17.03.2021 г., № 40029202/19.03.2021 г., № 50041877/24.03.2021 г., № 40029242/25.03.2021 г., № 40029266/26.03.2021 г., № 50042133/07.04.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която сума е издадена заповед № 1146 от 05.10.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 3622/2021 г. на Врачанския районен съд. Ищецът е претендирал и заплащането на сторените по делото разноски.

В обстоятелствената част на исковата молба ищецът е посочил, че страните са в трайни търговски отношения във връзка с доставени от ищеца на ответника стоки въз основа на множество неформални договори за търговска покупко-продажба, в изпълнение на които е доставил на ответника стоките, подробно описани в процесните фактури, както и че точно е изпълнил задълженията си по облигационните правоотношения между страните, но ответникът бил неизправен – не бил заплатил продажната цена на получените стоки на падежа.

Ответникът „Н.-Транс“ ЕООД гр. Враца не е подал отговор в срока по чл. 131 ГПК.

Районният съд е приел, че е сезиран с обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 422, ал. 1, т. 1 от ГПК, във вр. с чл. 327, ал. 1 от ТЗ, вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД от „Скуба България” ЕООД срещу „Н.-Транс“ ЕООД за признаване за установено спрямо ответника, че дължи на ищеца сумата 13 099,40 лева – главница, представляваща продажната цена с начислен ДДС на доставени стоки по сключен между страните неформален договор за търговска покупко-продажба, по който има издаден 27 на брой фактури, описани в проекта за доклад, в който е разпределил и доказателствената тежест между страните. При липса на възражения проекта за доклад е обявен за окончателен. В съдебното заседание на 21.04.2022 г. ответникът е представил заверен препис на платежно нареждане от 21.03.2022 г. за преведена сума в размер на 5 000,00 лева от страна на ответника към ищеца. Своевременно, в същото с.з. ответникът е направил възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение, претендирани от ищеца.

От своя страна ищецът, в съдебните прения в същото с.з. е поискал присъждане на разноски съгласно представен списък и при съобразяване, че са предявени кумулативно обективно съединени искиове, в който случай адвокатското възнаграждение е в минимален размер по отношение на всеки от исковите, като се претендира възнаграждение като сбор от минимални възнаграждения по всеки иск. Посочено е, че направеното плащане в хода на процеса не следва да влияе при определяне на разноските, тъй като е извършено след предявяване на иска.

С решение № 291 от 19.05.2022 г., постановено по гр.д. № 4504/2021 г. по описа на Районен съд – Враца е признато за установено по отношение на „Н.-Транс“ ЕООД, че **дължи** на „Скуба България“ ЕООД сумата от **8 099,40 лева**, представляваща неплатения остатък от сбора от продажната цена с начислен ДДС на доставени стоки по сключен между страните неформален договор за търговска покупко-продажба, за който са издадени описаните по-горе двадесет и седем следните фактури, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.09.2021 г до окончателното ѝ изплащане, за която сума е издадена заповед № 1146 от 05.10.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 3622/2021 г. на Врачанския районен съд. За горницата над тази сума до пълния искан размер от 13099,40 лева предявеният иск е отхвърлен като неоснователен поради погасяването му чрез плащане в хода на процеса.

С решението районният съд е осъдил „Н.-Транс“ ЕООД да заплати на „Скуба България“ ЕООД сумата 740,60 лева за държавна такса и сумата 553,79 лева за внесено адвокатско възнаграждение с ДДС– направени по ч. гр. дело № 3622/2021 г. на Врачански районен съд разноси, както и сумата 740,60 лева за държавна такса и сумата 1 107,58 лева за внесено адвокатско възнаграждение с ДДС – направени по гр. дело № 4504/2021 г. на Врачански районен съд разноси. В мотивите си, съдът е обосновал дължимостта на разноси както с оглед изхода на делото, така и с налични доказателства за тяхното реално извършване, а именно по заповедното производство сумата 740,60 лева за държавна такса и сумата 1 848,00 лева за внесено адвокатско възнаграждение, а по исково производство сумата 740,60 лева за държавна такса и сумата 1 848,00 лева за внесено адвокатско възнаграждение. По отношение на размера им, решаващият състав е съобразил направеното възражение за прекомерност. Ето защо е заключил, че адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до минималният размер, предвиден в Наредбата, а именно 553,79 лева за заповедното производство съобразно текста на чл. 7, ал. 7 във връзка с ал. 2, т. 4 от Наредбата, и 1107,58 лева според чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата, и двете с включен ДДС. Изложил е мотив, че цената на иска при искове за парични вземания, основани на договор и трайно установени търговски взаимоотношения във връзка с неговото изпълнение, представлява един иск. Приел е, че исковата молба и начина на формулиране в нея на обстоятелствата, включително искането да се присъди една обща сума като дължима по трайни търговски отношения с ответника, без да са изложени самостоятелни основание и претенции за присъждане на 27 отделни суми, дължими на различни 27 основания, означава предявен един иск.

С молба с вх. № 8453/08.06.2022 г. „Н.-Транс“ ЕООД е поискал по реда на чл. 248 ГПК да бъде изменено постановеното по делото решение № 291 от 19.05.2022 г. в частта за разноските като се намалят разноските, присъдени в полза на ищеца за държавна такса на по 261,99 лева за заповедното и исковото производство, вместо присъденият размер от по 740,60 лева, с довод, че е предявен един иск за сумата от 13099,40 лева, за който се дължи държавна такса в този размер.

Същевременно, по делото е постъпила молба от "Скуба България" ЕООД вх. №

8743/14.06.2022 г. с искане за изменение на постановеното по делото решение № 291 от 19.05.2022 г. в частта за разносните като бъдат увеличени присъдените в полза на това дружество разноси за адвокатско възнаграждение за заповедното производство от 553,79 лева на 1848,00 лева с ДДС и за исковото производство от 1107,58 лева на 3384,00 лева с ДДС. В молбата си "Куба България" ЕООД е изложил е доводи, подобни на изложените в частната жалба. В обобщен вид възраженията се свеждат до дължимост на адвокатско възнаграждение в този размер поради предявени по делото 27 броя обективно кумулативно съединени иска, по всеки от които се дължи отделна държавна такса и отделно адвокатско възнаграждение в размера по чл. 7 Наредбата; поради липса на подадена частна жалба срещу заповедта за изпълнение в частта на разносните с оглед на което искивият съд не разполага с правомощие да пререшава присъдените в заповедното производство разноси, както и поради необходимостта размера на адвокатското възнаграждение за заповедното и за исковото производство да бъде еднакъв. Посочено е, че ищецът изрично сочи в исковата си молба наличието на множество неформални договори, поради което намира за необоснован извода на съда за един договор, от който произтича търсената сума.

Препис от молбата по чл. 248 ГПК, подадена от "Н.-Транс" ЕООД е връчена на ищеца „Скуба България“ ЕООД на 04.07.2022 г. В срок е постъпило становище за неоснователност на молбата. Изложени са доводи, че молбата е недопустима, тъй като не е възразено в срок срещу размера на държавната такса, а е било възразено само срещу претендираното адвокатско възнаграждение. По отношение основателността на молбата в становището се съдържат аргументи, аналогични на тези, изложени в молбата по чл. 248 ГПК, подадена от това дружество, но досежно размера на държавната такса.

Пред районния съд "Скуба България" ЕООД своевременно са претендирали разноси за държавна такса в заповедното и исковото производство от по 740,60 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 1848,00 лева за заповедното производство и 3384,00 лева за исковото. Налични по делото са доказателства за реалното заплащане на тези суми.

С атакуваното определение решаващият състав е приел молбата за основателна и е намалил присъдената държавна такса за заповедното и исковото производство от 740,60 лева за всяко от тях на по 261,99 лева. Като мотив за този си извод е посочил, че предявеният иск е един, а с окончателния доклад на съда, приет без възражения, е отразено, че страните са били в трайни търговски отношение, при което както трайната съдебна практика, така и доктрината приемат, че отделните доставки са по едно и също правоотношение и следователно е предявен само един иск. Решаващият състав е изложил мотив, че присъдените разноси за адвокатско възнаграждение не следва да се променят, тъй като са определени правилно. Съдът е отхвърлил възражението, че разносните в заповедното производство не могат да се пререшават при липса на частна жалба срещу заповедта в частта за разносните с мотива, че за правилното определяне на размера на дължимата държавна такса съдът следи и служебно и не е обвързан от каквито и да било срокове.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните изводи:

Частната жалба е процесуално допустима като подадена от лице с правен интерес, в рамките на законоустановения срок по чл. 248, ал. 3 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт по смисъла на чл. 274, ал. 1 ГПК. Жалбата е подадена в законния срок, тъй като атакуваният съдебен акт е връчен на жалбоподателя на 18.07.2022 г, срокът изтича на 01.08.2022 г, а частната жалба срещу него е подадена чрез куриерска фирма на 20.07.2022 г, т.е. в рамките на срока по чл. 248, ал. 3 ГПК. Разгледана по същество, частната жалба е основателна, а обжалваното определение неправилно, по следните съображения:

По въпроса дали с една искова молба са предявени един или няколко иска съществува константна съдебна практика на търговско отделение на Върховния касационен съд. Израз на тази практика, без да бъде изчерпателен, са определения № 28 от 24.1.2015 г по т.д. №110/2015 г на II ТО на ВКС, определение № 201 от 13.04.2016 г по ч. т. д. № 475/2016 г на II ТО на ВКС, определение № 603 от 20.09.2013 г по ч. т. д. № 2847/2013 г на II ТО на ВКС, определение № 346/31.05.2019 г по ч.т.д. № 1227/2019 г на II ТО на ВКС, определение № 617 от 27.10.2017 г по ч.т.д. №1848/2017 г на II ТО на ВКС, определение № 359 от 30.07.2018 г по ч.т.д.№1663/2018 г на I ТО на ВКС.

Съдържанието на практиката може да се обобщи, че при обща искова претенция за връщане на суми, платени въз основа на множество фактури /предявена на договорно или на извъндоговорно основание/, цената на иска се определя в зависимост от обстоятелството дали плащанията са осъществени въз основа на един договор или всяко едно от плащанията е обусловено от наличието или липсата на отделно облигационно правоотношение. Според цитираната съдебна практика установяването на трайни търговски отношения е фактическо положение, при което едната страна е възлагала на другата извършване на услуги срещу заплащане на възнаграждение и те не са свързани със сключен договор между страните, определящ общо параметрите на конкретно договорно правоотношение с продължаващо във времето изпълнение. При отсъствие на договор, отделните услуги, за които са издавани фактурите, не могат да се разглеждат като престации по изпълнение на една единна сделка, а следва да се квалифицират като престации по изпълнение на самостоятелни договори, всеки от които индивидуализиран в съставена за целта фактура.

Цитираната от районния съд съдебна практика – определение № 114 от 04.03.2014 г по т.д. № 2401/2013 г на II ТО на ВКС не се отклонява от горепосочената съдебна практика, защото от мотивите на акта става ясно, че установените по делото трайни търговски отношения са били в изпълнение на един договор, ерго цената на иска е била определена въз основа цената на този договор.

Изложените принципни разбирания, отнесени към настоящия случай и съобразени с фактическата му обстановка, дават основание да се заключи, че се касае за множество договори, израз на трайни търговски отношения между страните, в който случай цената на иска, ерго държавната такса, се определя според размера на всеки един от тях. Споделеното от въззивния съд становище за наличието на множество договори се основава на твърденията в исковата молба и писмената защита и изявленията на процесуалния представител на ищеца в о.с.з. по делото пред районния съд, съобразно които константно се

поддържа тезата за наличие на множество договори. Независимо че сумата се претендира общо, в обстоятелствената част и петитума на исковата молба ясно е разграничено, че общата сума представлява продажна цена на доставени стоки по посочените двадесет и седем фактури, описани и в самия доклад по делото. Същевременно, договор, от който да произтичат осъществените доставки, не е представен по делото, а ищецът е заплатил дължимата държавна такса, изчислена съобразно правилото на чл. 71, ал. 1 във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 ГПК във връзка с чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. По-конкретно, за двадесет и пет от претенциите е платена държавна такса в размер от по 50,00 лева /тъй като пропорционалната такса според материалния интерес е по-ниска от определената минимална в Тарифата/, а за две от претенциите е заплатена държавна такса от по 4% съобразно материалния интерес. Ето защо дължимата държавна такса възлиза в размер на търсената, а именно от по 740,00 лева за заповедното и исковото производство, в какъвто размер е присъдена с решението.

При все това, съгласно тълкувателните постановки на т. 9 от тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г по тълк. дело № 6/2012 г на ОСГТК на ВКС страната, която е поискала присъждане на разноски следва да представи списък на разноските като положителна процесуална предпоставка от кръга на абсолютните по смисъла на чл. 80, изр. 2 ГПК при искане за изменение на решението в частта му за разноските. Казано по друг начин, липсата на списък на разноските води до ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението, поради което искане за изменение на решението в частта му на разноските е недопустимо. По делото „Н.-Транс“ ЕООД не е представило списък на разноските, а единствено е подало молба по чл. 248 ГПК, която е била уважена от районния съд с атакувания съдебен акт.

При това положение атакуваното определение следва да бъде отменено в тази част, а молбата на „Н.-Транс“ ЕООД за изменение по реда на чл. 248 ГПК на решение № 291 от 19.05.2022 г по гр.д. № 4504/2021 г по описа на районен съд – Враца в частта за разноските като се намалят разноските, присъдени в полза на ищеца за държавна такса на по 261,99 лева за заповедното и исковото производство, вместо присъденият размер от по 740,60 лева, следва да бъде оставена без разглеждане като недопустима.

Съобразяването на принципните разбирания за определяне цената на иска и дължимата държавна такса дават основание да се приеме, че разноските за адвокатско възнаграждение следва да се определят по същия начин. В подкрепа на това разбиране е и текстът на чл. 2, ал. 5 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според който за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. В този смисъл е и съдебната практика, част от която е определение № 77 от 24.02.2022 г по ч.т.д. № 1692/2021 г на I ТО на ВКС. Същевременно, по делото своевременно са претендирани разноски за адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по двадесет и седем искиви претенции в размер на 1848,00 лева с ДДС за заповедното производство и в размер на 3384,00 лева с ДДС за

исковото производство. По делото е осъществено процесуално представителство, налични са доказателства за реалното заплащане на адвокатския хонорар по банков път, удостоверение за регистрация на адвокатското дружество по ДДС и е представен списък на разноските по чл. 80 ГПК. Ето защо, адвокатско възнаграждение се дължи на жалбоподателя „Скуба България“ ЕООД и то в пълния искан размер, а направеното възражение за прекомерност е неоснователно. Размера на дължимия хонорар, изчислен по правилата на чл. 2, ал. 5 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 2 и ал. 7 от Наредбата с включен ДДС според пар. 2а от същата наредба, надхвърля значително размера на претендираното адвокатско възнаграждение в общ размер за исковото и заповедното производство. Това дава основание да се приеме, че размера на адвокатския хонорар, от една страна, е съобразен с минималния размер по Наредбата, а от друга – че не е налице злоупотреба с права /в частност с чл. 2, ал. 5 от наредбата/.

Изложените мотиви налагат атакувания съдебен акт да бъде отменен и в останалата му обжалвана част, в която, видно от съдържанието на диспозитива, е отхвърлена молбата на жалбоподателя „Скуба България“ ЕООД за изменение по реда на чл. 248 ГПК на решение № 291 от 19.05.2022 г по гр.д. № 4504/2021 г по описа на Районен съд – Враца в частта за разноските като бъдат увеличени присъдените в полза на това дружество разноски за адвокатско възнаграждение за заповедното производство от 553,79 лева на 1848,00 лева с ДДС и за исковото производство от 1107,58 лева на 3384,00 лева с ДДС, и вместо това бъде постановен акт, с който решението бъде изменено като се увеличат разноските направени в хода на заповедното и исковото производство за адвокатско възнаграждение в полза на дружеството-жалбоподател съответно от 553,79 лева на 1848,00 лева с ДДС и от 1107,58 лева на 3384,00 лева с ДДС.

В обобщение, изводите на районния съд не съвпадат с тези на въззивния, поради което атакуваният съдебен акт следва да бъде отменен изцяло, а вместо него да бъде поставен друг, с който молбата на „Н.-Транс“ ЕООД за изменение по реда на чл. 248 ГПК на решение № 291 от 19.05.2022 г по гр.д. № 4504/2021 г по описа на Районен съд – Враца бъде оставена без разглеждане, а молбата на „Скуба България“ ЕООД за изменение на същото решение – бъде уважена.

Направеното в жалбата оплакване за допуснато от районния съд процесуално нарушение, изразяващо се в постановяване на акта преди да бъде депозирано становище по чл. 248, ал. 2 ГПК изисква да бъде посочено, че действително такова нарушение е налице, но то не е съществено, защото решаващият състав е съобразил възраженията и исканията на жалбоподателя „Скуба България“ ЕООД, излагайки мотиви за крайния си извод, който е противовес на тях, и диспозитив, от който става ясно, че намира за неоснователна молбата на „Скуба България“ ЕООД, независимо, че формално липсва отхвърлителна част.

Мотивиран от изложеното по-горе и на основание чл. 278 ГПК Окръжен съд – Враца, в настоящия съдебен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 1001 от 02.07.2022 г., постановено по гр.д. № 4504/2021 г. по описа на Районен съд – Враца и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**

ИЗМЕНЯ по реда на чл. 248 ГПК и по молба на „Скуба България“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление с. ***, представлявано от управителя А. А. С., на решение № 291 от 19.05.2022 г по гр.д. № 4504/2021 г по описа на районен съд – Враца в частта за разноските **като:**

ОСЪЖДА „Н.-Транс“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя И. П. Н., да заплати на „Скуба България“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление с. ***, представлявано от управителя А. А. С., направените от последния **разноски за адвокатско възнаграждение в хода на заповедното производство** по ч.гр.д. № 3622/2021 г по описа на Районен съд – Враца **в размер на 1848,00 лева с ДДС** и в хода на **исковото производство пред първоинстанционния съд** по гр.д. № 4504/2021 г по описа на Районен съд – Враца **в размер на 3384,00 лева с ДДС.**

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молбата на „Н.-Транс“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя И. П. Н., за изменение по реда на чл. 248 ГПК на решение № 291 от 19.05.2022 г по гр.д. № 4504/2021 г по описа на районен съд – Враца в частта за разноските като се намалят разноските, присъдени в полза на ищеца за държавна такса на по 261,99 лева за заповедното и исковото производство, вместо присъденият размер от по 740,60 лева.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване по ар. от чл. 248, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____